

(ΔΗ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 387

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝ

Λίαν ευστόχως οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι, ἐθέσπισαν ὅπως ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδοξίας.

Λίαν ευστόχως, ἐπαναλαμβάνομεν, διότι τὸ μέγα Μυστήριον τῆς Ἑνσάρκου Οἰκονομίας, οὗτινος τελικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ, ἐκφράζεται, νοεῖται καὶ βιοῦται μόνον διὰ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ. Ὁ ὀρθόδοξος μυστικισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ μυστικὴ ἔνωσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Ἑσταυρωμένου Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴν δὲ τὴν συγκλονιστικὴν ἐμπειρίαν τῆς θείας παρουσίας π ρ ο β ἄ λ λ ε ι ὁ ὀρθόδοξος στοχασμὸς.

Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ φοβερὰ «τελεσιουργοῦνται» εἰς τὸν χώρον τῆς ὀρθοδοξοῦ Ἐκκλησίας.

Καιρὸς ὅμως νὰ θέσωμεν καὶ τὸ ἐρώτημα: Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἱκανοποιεῖ πλέον τὸν ἄνθρωπον; Ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰῶνος μὲ τὰς καταπληκτικὰς του νίκας, μὲ τὴν προώθησίν του μέχρι αὐτῶν τούτων τῶν οὐρανίων σωμάτων, μὲ τὴν τεραστίαν ἰσχύν τῶν μηχανῶν του, χωρεῖ πλέον εἰς τὴν

ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν;

Μήπως πλέον ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἱστορικὴν ἀνάμνησιν, ἢ τοῦλάχιστον, ἐντρύφημα τῶν τελευταίων ἀνθρώπων τῆς παρελθούσης γενεᾶς, τῶν γερόντων καὶ τῶν γραϊδίων, οὐ μόνον κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διανοητικὴν των κατάστασιν;

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν μίαν ἀπλὴν ἀφορμὴν ἀναπτύξεως συλλογισμῶν. Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ τίθενται συγκεκριμένως ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος!

Λοιπὸν;

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι

μόνον διανοουμένη ὕπαρξις· εἶναι πρωτίστως ψυχὴ!

Τὸ θεμέλιον δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου εἶναι μόνον ἡ ψυχὴ. Αὕτη ἀκτινοβολεῖ ἀγάπην, αὕτη αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην, αὕτη χρωματίζει τὰς διαφόρους καταστάσεις, αὕτη ρυθμίζει τὸν βίον· ἡ ποιότης καὶ αἱ διαθέσεις τῆς ψυχῆς δίδουν τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῶν πολιτιστικῶν αὐτοῦ ἐκδηλώσεων.

Καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ἀνθρωπίνη διανόησις, ἥς τὰ λαμπρὰ ἐπιτεύγματα συνθέτουν τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, κατὰ τὰς τεχνικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ κατακτήσεις, καὶ αὕτη

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η

Ἀπὸ τῆς 26 Μαρτίου ν. ἡμ. τὸ
Τηλέφωνον τῶν Γραφείων θὰ
φέρῃ ἀριθμὸν 628.280.

ἀκόμη, λέγομεν, ἡ ἀνθρωπίνη [διανόησις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπορρέει, διότι ἡ ὕλη, καθ' ἑαυτήν, δὲν διανοεῖται.

Ἡ ἀνθρωπίνη ὁμως ψυχὴ ἀνέκαθεν κατατείνει εἰς μίαν συγκεκριμένην κορυφήν· τὴν κορυφήν τῆς θεώσεως· ἐπιμόνως ἀναζητεῖ τὸν ἀπολεσθέντα παράδεισον τῆς ἀρετῆς.

Ἀλλὰ ἡ προσπάθεια αὕτη ἀναστέλλεται ἀπὸ τὴν ἐμφωλεύουσαν ἁμαρτίαν. Οὕτως ὁ βίος τῆς ψυχῆς κατεξαντλεῖται εἰς μίαν τραγικὴν πάλην μεταξύ ἀθλιότητος καὶ μεγαλείου. Τὴν πάλην αὕτην διερμηνεύει ὁ Ἀπ. Παῦλος κατὰ τρόπον περίφημον· «οὐ γὰρ ὁ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ' ὁ μισῶ τοῦτο ποιῶ» (Ρωμ. Ζ, 16).

Ἡ πάλην δὲ αὕτη ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἔργον τῆς ψυχῆς.

Εἰς τὸ ἔργον ὁμως αὐτὸ ἡ ψυχὴ ἔχει ἀνάγκην συμπαραστάσεως, ἐπιρρώσεως καὶ πρὸ παντὸς Λυτρώσεως. Ἡ Λύτρωσις δὲν ἀποτελεῖ θεολογικὸν ὄρον· ἐκφράζει πανανθρωπίνην ἀνάγκην.

Ποῖος ὁμως θὰ βοηθήσῃ τὴν ψυχὴν;

Ἡ ἐπιστήμη;

Αὕτη εἶναι ἀπλή διερεύνησις τοῦ ἐπιστήτου!

Ἡ ποίησις;

Αὕτη ἀπλῶς ἐξωραίζει τὴν ζωὴν, ἀντιπροβάλλουσα πρὸς τὴν πεζότητα τοῦ βίου τὰς εἰκόνας τοῦ συναισθήματος!

Ἡ φιλοσοφία;

Ἐν μέρει βεβαίως βοηθεῖ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως χειραγωγούσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀναζητήσιν τῆς ἀληθείας καὶ βοηθούσα αὐτὸν νὰ διαμορφώσῃ τὴν κοσμοθερίαν του· ἐν τέλει ὁμως καὶ αὕτη, ὥς ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Λευίτης, οὐδὲν προσφέρει εἰς τὸν ἐμπειρόντα εἰς τοὺς ληστάς, διότι δὲν διαθέτει τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον, τὴν ἀπολυτρωτικὴν δύναμιν.

Οὕτως ἡ μόνη ἥτις δύναται νὰ προσφέρῃ τὴν ἀπολύτρωσιν εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῆς χάριτος τῶν Μυστηρίων, τῶν κατασκευτικῶν τῆς τελετῶν, τῆς ἀναγωγικῆς τῆς δυνάμεως, τῆς ἠθικῆς τῆς διδασκαλίας, τοῦ αἰσθητικοῦ τῆς πλούτου προσφέρει ἀπόλυτον ἀπολύτρωσιν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ ὁδηγεῖ αὐτὴν ἀσφαλῶς εἰς τὴν κορυφὴν τῆς θεώσεως.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ὅπως καὶ κατὰ τοὺς παρελθόντας καὶ μέλλοντας τοιούτους, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς Λυτρώσεως, μοιραίως θὰ ἐπιζητῇ τὸν ὥρον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὡς τὴν ἀποκλειστικὴν περιοχὴν ἐνθα θὰ ἱκανοποιεῖται καὶ θὰ ἀνακράζῃ περιχαρῆς· «ἐξελεξάμην παραρ-

ριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν».

Ἀπολύτως λοιπὸν ἀναγκαία διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Αὕτη συμπάσχει καὶ συγχαίρει μαζύ του, τὸν ἐξευγενίζει, τὸν ἐξυψοῖ καὶ τέλος μετ' ἀσφαλείας τὸν ὁδηγεῖ ἐκεῖ, ἐνθα καὶ «τὸ εἶναι προσελάβετο».

Ὅστις ὑποτιμᾷ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν σημασίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἢ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου δὲν θὰ ἔχῃ μελετήσει, ἢ τὴν ὀρθόδοξίαν δὲν θὰ γνωρίζῃ.

Ἐὰν ὁμως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνιστᾷ μίαν τόσον οὐσιώδη ἀνάγκην διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀντιλαμβάνεται τις τὴν τεραστίαν εὐθύνην τῶν ὀργάνων τῆς, τῶν ἐκπροσώπων τῆς καὶ ὅσων ἐν γένει περιεβλήθησαν τὴν τιμὴν τοῦ ὀρθόδοξου, εἴτε οὗτοι εἶναι πατριάρχαι εἴτε καὶ ἀπλοὶ νεωκόροι ἀσημάντων ἐπαρχιακῶν ναῶν.

Οἱ μολύνοντες τὴν ἀτμόσφαιραν με τὰς ραδιενεργοὺς οὐσίας τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν ὑπέχουν ὀλιγωτέραν εὐθύνην, ἀπὸ τοὺς μολύνοντας τὸν ὥρον τῆς Ὁρθοδοξίας με τὰς βεβηλώσεις τῶν Καινοτομιῶν των, τῶν περιέργων καὶ δυτικοπληκτῶν ἀπόψεων των, τοῦ ἀσυνεποῦς βίου των.

Δι' αὐτοὺς ἀξίζει μύλος ὀνικός περὶ τὸν τράχηλον καὶ καταποντισμός των εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κατάρας τῶν λαῶν.

ΑΞΙΕΠΑΙΝΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

Με πρωτοβουλίαν τοῦ πατρὸς Πέτρου Ἀστυφίδου οἱ ὁμόφρονες ἀδελφοὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀγίου Σπυρίδωνος, Ἀγίου Γεωργίου, Ἀγίας Μαρκέλλης, Ἀγίου Γεωργίου, Ἀμερικῆς, ἀπέστειλαν ἐπιταγὰς εἰς 48 πλημυροπαθεῖς ἀδελφοὺς τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν, ἀνὰ δέκα δολλάρια εἰς ἕκαστον. Διαβιβάζοντες τὰς εὐχαριστίας τῶν ἐλεηθέντων ἀδελφῶν συγχαίρομεν τὸν τε π. Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς διὰ τὰ φιλανθρωπικά των αἰσθήματα.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Μετέστη πρὸς Κύριον ἡ εὐλαβὴς ἀδελφὴ Παρασκευή, σύζυγος τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ Ἀλ. Σταυριανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Διεθνήσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εὐχεται τὴν ἐξ ὕψους παραγορίαν τοῦ Παρακλήτου.

Ἐπίσης πλήρης ἡμερῶν μετέστη πρὸς τὴν αἰωνιότητα ἡ ἀδελφὴ Βιολέττα Α. Τσιλένδα ἐκ Λυκοβρούσεως. Πρότυπον χριστιανῆς μητρὸς ἀνέθρεψε τὰ τέκνα τῆς «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου».

ΑΘΛΩΣΙΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Τὴν 9ην Μαρτίου 1962 ἡρώδωθη παμψηφεί ὁ ἱερομόναχος π. Γεράσιμος Βράχας ἀπὸ τὸ τριμελὲς ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, ἀποδειχθεῖσιν ὡς συκοφαντιῶν, τῶν κατ' αὐτοῦ καταγοριῶν, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ὁ ἡμερήσιος τύπος κατὰ τὸ παρελθόν.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Με ὅλην τὴν κατανυκτικὴν τῆς μεγαλοπρέπειαν εἰσῆλθε ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαράκοστῆς.

Ἡ περίοδος αὕτη ἔχει σκοπὸν νὰ ὑπενθυμίῃ εἰς τὸν πιστόν, ὅτι δὲν εἶναι μόνον ὕλη καὶ σῶμα, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα. Εἶναι ψυχὴ ἀθάνατος, πλασθεῖσα «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ».

Ψυχὴ, ἡ ὁποία ὀφείλει ὄχι μόνον τὸ «εἶναι αὐτῆς», ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξευγενισμόν της, τὴν ἀπολύτρωσιν της εἰς τὴν Ἀγάπην τοῦ Ἀυτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ.

Καὶ ἐπειδὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν μονίμως ἐπιφθονεῖ καὶ ἐπιβουλεύεται ὁ Διάβολος, δι' αὐτὸ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιδιώκει νὰ διατηρῇ αὐτὴν εἰς ἐπαγρύπνησιν. Τὴν ἐπαγρύπνησιν δὲ αὐτὴν ἐπιτυγχάνει ὑπενθυμίζουσα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ Ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ Ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Γολγοθᾶ δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἱστορικὴ ἀνάμνησις, ἀλλὰ πρὸ παντὸς καὶ κυρίως μία πραγματικὴ μυστικὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ζῇ ἐντόνως, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὸν ἐξαγνισμόν καὶ τὴν δικαιοσύνην, δι' αὐτὸ καὶ ἡ Μεγάλῃ Τεσσαράκοστῃ ἔχει καὶ τὸν χαρακτῆρα προπαρασκευῆς.

Προπαρασκευῆς διὰ τὴν συμμετοχὴν του εἰς τὸ ὕψιστον νόημα τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ.

Β'.

Καὶ πρῶτον μέσον προπαρασκευῆς ἡ Νηστεία. Ἡ Νηστεία ὄχι κυρίως ὡς ἀπαγόρευσις μεταλήψεως ὀρισμένων τροφῶν· τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο μία ἄνευ χριστιανικῆς σημασίας ἱατρικὴ δίαιτα. Νηστεία ὡς ἐπιβολὴ τοῦ Πν.ύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ Σώματος. Νηστεία, ὡς ἐντασις καὶ ἀσκήσις, ὡς προσπάθεια ἐσωτερικῆς περισυλλογῆς. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ νηστεία αὕτη πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύηται ἀπὸ ἐκούσιον περιορισμὸν ὅλων τῶν «ἐξουσιῶν» τοῦ ἀνθρώπου. Τῆς ἐξουσίας τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν αἰσθήσεων ἐν γένει, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ «ἐξουσιασθῇ ὑπὸ τινος».

Νηστεία χωρὶς τὴν γενικωτέραν αὐτὴν προσπάθειαν τῆς περισυλλογῆς τῶν «ἐξουσιῶν» τῆς ὕλης καὶ τοῦ κόσμου καὶ περιοριζομένη μόνον εἰς τὴν ἀποφυγὴν ὀρισμένων φαγητῶν συνιστᾷ μίαν ὑποκρισίαν, ἕναν φαρισαϊσμόν, ὑπενθυμίζοντα τὴν ἀθλίαν ἐγκαύχσιν τοῦ Φαρισαίου· «νηστεύω δις τοῦ τοῦ Σαββάτου».

Παραλλήλως πρὸς τὴν νηστείαν ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάγκωσις ψυχοφελῶν ἀναγνωσμάτων, δι' ὧν ἀνυψοῦται ἡ Διάνοια, χαλυβδούται ἡ βούλησις καὶ ἐξευγενίζεται τὸ συναίσθημα.

Ἡ προσευχὴ, ἡ συχνότης τῆς προσευχῆς εἰς τὸν Ναόν, ἡ ἀσκήσις τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ἐν γένει ὁ ἀγὼν τῶν ἀρετῶν πρέπει νὰ προσλάβουν ἰδιαίτεραν ἐντασιν.

Γ'.

Ἡ Μεγάλῃ Τεσσαράκοστῃ παρουσιάζει ἀνέκαθεν μίαν συγκινητικὴν γραφικότητα.

Ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείκνου μετὰ τὴν

κατανυκτικὴν ἐπὶ τὸν «Κύριε τῶν Δυνάμεων μετ' ἡμῶν γενοῦ», ἡ λειτουργία τῶν προηγουμένων, οἱ «Χαιρετισμοί», καθ' ἐκάστην Παρασκευὴν ἐσπέραν, συμπλέκουν μίαν περίοδον, εἰς τὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ ὡς σύνθημα ὁ στίχος τοῦ ὕμνου «Κατευθυνθῆτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιον Σου», καὶ πληροῦν τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ μετὰ τὴν πνευματικὴν εὐωδίαν τῶν τερπνῶν ἀνθέων ἐνὸς ἄλλου παραδείσου, παραδείσου τῆς καρδίας, ὅταν αὕτη καταναγάζεται ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου.

Τὸ κυριαρχοῦν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ συναίσθημα, καθ' ὅλην τὴν Μ. Τεσσαράκοστήν, εἶναι ἡ προσδοκία. Ἡ προσδοκία αὕτη μεταβάλλεται εἰς Δραματικὸν ἄγχος κατὰ τὴν Μ. Ἑβδομάδα.

Τὸ ἄγχος αὐτὸ λαμβάνει τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ὁδύνην μὲς τραγωδίας, τῆς ὁποίας ἡ λύσις ἐπέρχεται κατὰ τὸ Μ. Σάββατον τὸ βράδυ.

Δ'.

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέωκται». Ἡ ἡμέρα ἀθλοθετήσεως τῶν ἀγωνισθέντων εἶναι ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

Ἡ νίκη εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἔχει αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον τὸ κέρδος, τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὁ κανονισμός, καθ' οὗς πρέπει νὰ διεξαχθοῦν οἱ ἀγῶνες, δίδεται ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῆς ἐρήμου, ὅσιον Ἐφραίμ Σύρον. Ἰδοὺ ὁ κανονισμὸς αὐτός. «Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου πνεῦμα ἀρχίας, περιεργίας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῶ δούλῳ.

Ναί, Κύριε, Βασιλεῦ Δός μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ σφάλματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΟΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι
ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἑτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ Πρωτοσυγγέλου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ.

Ἀποτεινόμενος πρὸς τε τὸν ἱερόν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν λέγει ὅτι «πολυδύναμα πνευματικὰ γεγονότα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὡς τὸ εορταζόμενον, θὰ ἦτο τολμηρὸν νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδοθοῦν μὲ τὴν ξηρὰν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ἀπορρέει ἀπὸ τὸ μέγα Μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου». Μόνον ἡ δραματικὴ παραλληλία τῶν στιγμῶν πού διερχόμεθα μᾶς μεταδίδει τὸ ρῖγος τῆς ὑψηλῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ὀρθόδοξου μαχητικότητος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης...

Ἡ Ὁρθοδοξία βιάζεται ἀνηλεῶς. Ἡ ἐκτύλιξις τῶν γεγονότων λαμβάνει ὁσημέραι δραματικὸν ρυθμόν. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ ὀρθόδοξοι πού ζοῦν εἰς τὸν ἴλιγγον τῶν κρίσεων ἡμερῶν μας, ἔχουν

ὀξυτέραν τὴν ἀντίληψιν καὶ εἶναι ἱκανότεροι νὰ ἐκτιμήσουν τὰ μεγάλα συμβάντα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας... καὶ νὰ ἐννοήσουν τὴν οὐσίαν τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος ἣτις εἶναι παμπalaία, ὡς ἔχουσα καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ τὸ παρελθόν, διότι καὶ τότε καὶ τώρα διεστρέφετο ἡ οὐσία τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, παρεφθείρετο ἡ γνησιότης τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος, ἐξεφυλίζετο ἡ ἱερὰ παράδοσις... Ἡ Ὁρθοδοξία πέπρωται νὰ παραμείνῃ ὀρθία καὶ ἀήττητος εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι «Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσι Αὐτῆς». Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐξοφλεῖ τὸ χρέος τοῦ πρὸς τὴν Μητέρα Ὁρθοδοξίαν ἀκνούμενος εἰς πανηγυρικοὺς λόγους, διότι τὸ χρέος ὅλων ἡμῶν ἐκτείνεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς δράσεως, ἐκεῖ δηλαδὴ πού τελειώνουν τὰ σύνορα τοῦ λόγου καὶ ἀρχίζει ὁ φλεγόμενος χώρος τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων...

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι κεκορεσμένη ἀπὸ λόγους, ἀλλὰ διψαλέα εἰς ἔργα. Καὶ δι' αὐτὸ εἰς οὐ-

Ἐφέτος ὁ πανηγυρικὸς εορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπεσχίασεν μὲ τὴν ἐπιτυχίαν τὸν πᾶσαν προηγουμένην ἐκδήλωσιν.

Τὸ πρωὶ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ἐτελέσθη κατανυκτικῶς ἡ Θεία Λειτουργία, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς.

Ἡ ἀπογευματινὴ συγκέντρωσις, χειμασρώδης εἰς τὸν ὄγκον τῆς, ἀπέδειξε τὸν ἀκόμητον δυναμισμόν, ὅστις κινεῖ τὴν ἱεράν ἡμῶν παράταξιν. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι κατεκλύσθη ἑνωρὶς ὁ εὐρύτα-

τος χώρος τῆς διαλέξεως καὶ ὁ κόσμος κατέλαβε καὶ τὴν πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς Πλατείαν.

Κατὰ τὸν εορτασμόν αὐτὸν ἔλαβον μέρος τὸ ἱερατεῖον, ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἡ Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.Τ.Ε., ἡ ὁργάνωσις Κυρίων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» καὶ ὅλαι αἱ ἐνορίαι Ἀθηνῶν Πειραιῶς.

Τὸ πρόγραμμα, ὅπερ ἐκράτησε ἀπόητον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀδελφῶν, περιελάμβανε ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους καὶ ἐπικαίρους ὁμιλίας.

Τὸ πλήθος ἐχαιρέτησαν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπι-

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤ

δένα ὀρθόδοξον ἀπομένει χώρος διὰ τὴν δημιουργίαν προσωπικοῦ καταφυγίου ὀχυρωμένου μετὰ προφάσεις καὶ δικαιολογίας.

Οἱ μεγαλειώδεις ἀγῶνες τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν περίοδον τῆς εἰκονομαχίας, πρέπει νὰ ἀποτελέσουν δι' ἡμᾶς τοὺς καθοδηγητικούς φάρους τῆς δράσεώς μας, εὐθυγραμμισμένης μετὰ τὸ ἐνδοξον ἐκεῖνο παρελθόν, *θράσεως ἀδιαλλάκτου καὶ συνεχοῦς διὰ τὴν περιφρούρησιν τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως*.

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κατὰ τὴν ἐσπερινήν σύναξιν τῆς Κυριακῆς Ὁρθοδοξίας
Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν... ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμεῖσθε τὴν πίσιν» (Ἐβρ. Ιγ. 7)

Σεβαστοὶ Πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.
Ἐορτάζομεν σήμερον τὴν μνήμην τῶν Ἡρώων ἐκείνων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, οἵτινες μέχρις αἵματος πρὸς τὴν πλάνην ἀντιταχθέντες, παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς ἀλώβητον τὸν τιμαφλῆ τῆς εὐσεβείας θησαυρόν.

Κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ θείου Παύλου, «Ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα καὶ βλάσφημα ἀνεφάνησαν εἰς τὴν Ποίμνην τοῦ Χριστοῦ, λύκοι βαρεῖς μετὰ δέρματα προβάτων μὴ φειδόμενοι δὲ Αὐ-

τῆς», κατετάραξαν ἐπὶ αἰῶνας τὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτοκράτορες πανίσχυροι ὡς ὁ Κωνστάντιος, ὁ Ἀναστάσιος, Λέων ὁ Ἰσαυρὸς, Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος, ὁ Θεόφιλος καὶ λοιποὶ ἀναλαβόντες τὴν υπεράσπισιν τῶν αἱρέσεων, προσεπάθησαν νὰ ἐξαλείψουν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Μετεχειρίσθησαν κατὰ τῶν εὐσεβῶν τὰ ἴδια βασανιστήρια ἅτινα μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς τὸν καιρὸν τῶν διωγμῶν.

Ἐξορίαι, δεσμὰ καὶ σιγελώσεις μελῶν, καὶ θάνατοι δὲν ἴσχυσαν νὰ κάμψουν τὴν ἀντίστασιν τῶν Ὁρθοδόξων.

Εἰς ὁλοκλήρους τόμους ἱστορικοὺς περιλαμβάνονται περιληπτικῶς, ἀφ' ἑνὸς μὲν αἱ ἀπάνθρωποι καὶ σατανικαὶ μέθοδοι τῶν διωκτῶν τῆς εὐσεβείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ τρόποι τῆς σθεναρᾶς ἀμύνης τῶν διωκομένων Ὁρθοδόξων.

Εἰς ἐκάστην δὲ τιτάνειον πάλιν, υπερίσχυον ἐν τέλει οἱ Ὁρθόδοξοι, τελειωμένης ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῶν τῆς Δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ.

Ὅτε καὶ συνήρχοντο αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι,

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

σχόλου ἡμῶν καὶ τοῦ Ἱερατείου ὁ ἅγιος Πρωτοσύγκελλος, ἐκ μέρους δὲ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὁ πρόεδρος αὐτῆς. Ὁμιλητὴς τῆς ἡμέρας ἦτο Θεολόγος Καθηγητής.

Τὸ συγκινητικώτερον σημεῖον τοῦ προγράμματος ὑπῆρξεν ἡ ἐκφώνησις τῶν ὀνομάτων τῶν προαπελθόντων ἀγωνιστῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων μέχρι τοῦ τελευταίου συμβούλου ἐπαρχιακῶν παρατηρημάτων.

Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ προσελθὸν πλῆθος

διελύθη, λόγῳ τῆς πυκνότητός του, ἐντὸς μιᾶς περιποῦ ὥρας.

Ἡ ἐφετεινὴ συγκέντρωσις ὑπῆρξε ἓνα διδακτικώτατον «παρὼν» εἰς ὅσους ἀμφισβητοῦν τὴν μαχητικὴν ἡμῶν παρουσίαν καὶ τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ νικήσωμεν.

Ἀνωτέρω τέσσαρα στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴν ἐκδήλωσιν τῆς Κυριακῆς. 1) Ὁ Πρωτοσύγκελος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. 2) Ὁ Θεολόγος ὁμιλητής, 3 καὶ 4) ἀπόψεις ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

αίτινες ἔχουσαι συμπάρεδρον τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἔθετον τὰ δόγματα τῆς Εὐσεβείας ἐπὶ τῶν ἀναφωμένων ἐκάστοτε διαφορῶν περὶ τὴν πίστιν, πρὸς περικυρόρησιν τῶν πιστῶν διὰ τὸ μέλλον. Ταῦτα δὲ τὰ δόγματα εἶναι τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως, καὶ οἱ ὅροι τῆς πίστεως τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Εἶναι ἀνυπολόγιστοι αἱ θυσίαι τῶν προμάχων τῆς Εὐσεβείας διὰ τὴν διατήρησιν Αὐτῆς. Οὕτω, ἡ ἐνυπόστατος Σοφία τοῦ Θεοῦ Φωκοδόμησε τὸν Ἐάν τῆς οἴκου, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξε διὰ τῶν ἑπτὰ γραφικῶν στύλων, τῶν ἱσαριθμῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ διὰ τῶν ὁποίων καθωρίσθη μὲν σαφέστατα ἡ Ὁρθόδοξος πίστις, συνετάχθησαν δὲ οἱ περὶ τὴν Διοίκησιν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν εὐταξίαν ἱεροὶ Κανόνες. Ταῦτα δὲ πάντα ἐβεβαιώθησαν διὰ τῆς ἀγιότητος τοῦ βίου τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καὶ διὰ τῶν ἀπείρων θανμάτων αἵτινα δι' αὐτῶν ἐνήργησεν ὁ Θεός.

Καθωρίσθησαν ἐπομένως κατὰ τρόπον ἀναντίρρητον, καὶ τελεσιδίκον ἅπαντα τὰ πιστευτέα καὶ τὰ πρακτέα.

Διὸ καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συνελθόντες, ἐσφράγισαν τὸν θησαυρὸν τῆς εὐσεβείας μετὰ τὰς ἐξῆς ἀποφάσεις αὐτῶν: «ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπων τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων Πατέρων καινοτομηθέντα, ἢ μετὰ τοῦτο πραχθέντα, Ἀνάθεμα. Εἴ τις πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἐγγράφων ἢ ἀγραφῶν ἀθετεῖ ἢ τὴν ἀνάθεμα».

Οἱ ἀδήλοτε μετατροπὴ τοῦ περιεχομένου τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι βλαφήμια κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὴν ἐαυτῶν σωτηρίαν κατεργαζόμενοι, μένομεν «ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστάθημεν, γνωρίζοντες παρὰ τινῶν ἐμάθομεν».

Εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν διέρχεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, καὶ αἱ κατ' αὐτῆς ἐπιβουλαὶ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἐπίσης γνωσταί.

Ἐπίσης γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν δὲν ἀφορᾷ μόνον τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν ἀλλὰ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν ἀγωνιζόμενοι μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ νικήσωμεν, Χρίζει Χριστοῦ, διότι πᾶν τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον.

Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.

Ἄς ἀναφωνήσωμεν δὲ ὅλοι μετὰ ἐνθουσιασμόν τὸ Θούριον τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἡσαίου, «Ἐπακούσατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Γνώτε ἔθνη καὶ ἡττάσθε, καὶ ἢν ἂν βουλὴν βουλευσθε διασχεδάσει Κύριος ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 25ην Μαρτίου (π. ἡμ.) ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζουν οἱ φερώνμοι ἱεροὶ Ναοί, Καραβὰ Πειραιῶς, Καραχάλιου Κορυδαλλοῦ, τῶν Παρατηρημάτων Στυλίδος καὶ Χαλκίδος.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ Ἑβδόμη ἐν Νικαίᾳ τῆς Βυθινίας Οἰκουμένης Σύνοδος ἀπετέλεσε τὸ ἐπιστέγασμα τῶν αἵματηρῶν ἀγώνων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ ἑκατὸν τόσα ἔτη. Ἀκόμη καὶ ὁ θρύλος διὰ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐκείνους εἶναι ἀνίκανος νὰ ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐπαίων. Καρτερικοὶ καὶ πνευματέμφοροι, ἀδιάλλακτοι καὶ ἀμετακίνητοι ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἴστανται ἔσσει ἀγωνιστικὰ πρότυπα καὶ μέγιστοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου θεότητος. Δι' αὐτὸ καὶ οἱ σημερινοὶ ἀγωνισταὶ ἀνάπτουν τὴν δάδα τοῦ θάρρους τῶν ἀπὸ τοῦ ἀνύστακτον πύρ τῆς πίστεως Ἐκείνων.

Ἰδοὺ ποίαν γλῶσσαν ὠμίλουν οἱ ἄγιοι ἐκείνοι ἄνδρες, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ ζῇ.

Τὸ κατωτέρω μνημειῶδες κείμενον εἶναι ἑλευθέρα μετάφρασις ἀποσπάσματος τοῦ ὅρου, τῆς ἀποφάσεως δηλ. τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου.

«Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀκολουθοῦντες τὴν βασιλικὴν ὁδὸν συμμορφούμεθα μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐντὸς αὐτῆς κατοικεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁρίζομεν λοιπὸν μετὰ πᾶσαν ἀκριβείαν καὶ ἐπιμέλειαν παραπλησίως μετὰ τὸν τύπον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ν' ἀναρτῶνται αἱ σεπτὰ καὶ ἅγιοι εἰκόνες ἐξωγραφισμέναι ἐπιτηδεῖως μετὰ ψηφίδας χρώματα ἢ ἄλλα ὑλικά, εἰς τὰς ἁγίας ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, εἰς ἱερὰ σκευὴ καὶ ἐσθῆτας, εἰς τοίχους καὶ σανίδας, εἰς οἴκους καὶ ὁδοὺς. Εἰκόνας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἁγίας Θεοτόκου, τῶν Τιμίων Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων καὶ ὁσίων ἀνδρῶν. Διότι, ὅσον περισσότερον θεωρῶνται οἱ ἄγιοι διὰ τῶν εἰκόνων, τόσον καὶ οἱ θεώμενοι αὐτὰς τὰς εἰκόνας ἀνάγονται εἰς τὴν ἀνάμνησιν καὶ ἐπιπόθησιν τοῦ πρωτοτύπου. Νὰ ἀπονέμεται δὲ εἰς αὐτὰς ἀσπασμὸς καὶ προσκύνησις ὅχι ὅμως καὶ λατρεία, ἡ ὁποία ἀρμόζει μόνον εἰς τὴν θεϊαν φύσιν, ἀλλὰ (νὰ τιμῶνται) μετὰ τὸν τρόπον ποῦ γίνεται διὰ τὸν τύπον τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, διὰ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἱερὰ ἀναθήματα, θυμιάζοντες καὶ φωταγωγοῦντες ταῦτα, ὅπως ἀκριβῶς ἐσυνηθίζετο καὶ τὸ πάλαι. Διότι ὁ τιμὼν τὴν εἰκόνα τιμᾷ τὸ πρωτότυπον καὶ ὁ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ τὴν ὑπόστασιν Ἐκείνου ποῦ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς αὐτήν. Διότι οὕτω κρατῶνται ἡ διδασκαλία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, δηλ. ἡ παράδοσις τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἐδέχθη τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ περάτων ἕως τὰ πέριχα. Οὕτως ἀκολουθοῦμεν τὸν ἐν Χριστῷ λαλήσαντα Παῦλον καὶ συνεχίζομεν ὅλην τὴν θεϊαν καὶ ἀποστολικὴν διήγυριν καὶ πατρικὴν ἀγιότητα κρατοῦντες τὰς παραδόσεις τὰς ὁποίας παρελάβομεν. Οὕτω ψάλλομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν προφητικῶς τοὺς ἐπινικίους ὕμνους. «Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών. Κήρυξσον θύγατερ Ἱερουσαλὴμ, τέρπον καὶ εὐφραίνου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου. Ἀπεμάκρυνεν ὁ Κύριος ἀπὸ σοῦ τὰ ἀδικήματα τῶν πολεμίων. Ἐλυτρώθης ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου. Κύριος βασιλεὺς ἐν μέσῳ σου. Δὲν θὰ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΣ

Τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἐπιφανίου Κύπρου

Η ΠΕΡΑΙΚΑ

Εἶναι πολύτεκνο πτηνόν. Γεννᾷ δὲ πάρα πολλὰ ἀγγά. Ὡσάν ὅμως νὰ μὴ τῆς ἐπαρκοῦν πηγαίνει καὶ ἀρπάζει καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας καὶ τὰ πηγαίνει εἰς τὴν φωλεάν της.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ αὐτὸ πράττει καὶ σὺ λογικὲ ἄνθρωπε. Νὰ μὴν ἀρκεῖσαι, ὅσας ἐλεημοσύνας καὶ ἂν κάμης, ἀλλὰ νὰ συγκεντρώνης καὶ ἄλλον πλοῦτον ἀρετῶν εἰς τὴν φωλεάν σου.

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ

Τὸ πτηνὸν αὐτὸ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ στολίδια τῶν πετρῶν τῶν καὶ ἀγάλλεται νὰ τὰ κυττάξῃ. Ὅταν ὁ μὴν σκύψῃ καὶ ἀντικρύσῃ τοὺς πόδας του, οἱ ὁποῖοι εἶναι πολλοὶ ἀσχημοὶ τότε ξεφωνίζει ἄγρια, ὥσάν νὰ θρηγῇ ἐπειδὴ αὐτὰ εἶναι δύσμορφα.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ αὐτὸ νὰ πράττῃς καὶ σὺ λογικὲ ἄνθρωπε. Ὅταν βλέπῃς τὰς ἀρετὰς σου νὰ ἀγάλλεσαι, ὅταν ὁμως ἀντικρύσῃς τὰ ἁμαρτήματά σου, τότε κλαῦσε ἐμπρὸς εἰς τὸν θεὸν καὶ μίσησε τὴν ἁμαρτίαν, ὅπως ἀκριβῶς τὸ παγῶνι μισεῖ τὰ δύσμορφα πόδια του.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

Ὅταν γηράσκει, δὲν βλέπει καλὰ καὶ ἐπειδὴ θέλει νὰ ἀνανεωθῇ δὲν τρώγει τίποτε, εὐρίσκει δὲ μία πέτρα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν παραμένει καιρὸ. Τέλος ἐξέρχεται κάποτε ἐκδύεται τὸ γῆρας καὶ γίνεται πάλιν νέο.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ αὐτὸ νὰ κάμῃς καὶ σὺ λογικὲ ἄνθρωπε. Διὰ ν' ἀποτινάξῃς τὸ πνευματικὸν γῆρας ταλαιπώρησε τὸ σῶμα σου μετὰ τὴν νηστεία. «Στενὴ γὰρ ἐστὶ ἡ πόλις καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

Ὅταν ὁ ὄφις συναντήσῃ ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον τρέπεται εἰς φυγὴν ἐνῶ ὅταν συναντήσῃ γυμνὸν τοῦ ἐπιτίθεται.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Σκέψου ἄνθρωπε ὅτι τὸ αὐτὸ ἐγίνεν καὶ μετὰ τὸν

ἴδης πλέον δεινὰ, καὶ εἰρήνῃ ἐπὶ σοὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐκείνους λοιπὸν ποὺ τολμοῦν νὰ φρονοῦν ἀντιθέτως, ἢ νὰ διδάσκουν, ἢ κατὰ τοὺς ἀνοσίους αἰρετικούς ν' ἀθετοῦν τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἢ ν' ἀποβάλλουν κατὰ ἐξ ἐκείνων ποὺ ἔχει ἡ ἐκκλησία, εὐαγγέλιον, ἢ τύπον σταυροῦ, ἢ εἰκονικὴν ἀναζωγράφισιν, ἢ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἢ νὰ ἐπινοοῦν δολίως καὶ πανούργως ν' ἀνατρέψουν κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνθέμων παραδόσεων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας· ἐὰν εἶναι ἐπίσκοποι ἢ κληρικοὶ ἐπιτάσσονται νὰ καθαιρῶνται, ἐὰν δὲ εἶναι μονάζοντες ἢ λαϊκοὶ νὰ ἀφορίζωνται».

προπάτορα Ἀδάμ. Ὅταν φοροῦσε τὰ ἐνδύματα τοῦ Θεοῦ ἦτο ἄτρωτος. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ τὰ ἀπέβαλε καὶ ἐγυμνώθη ἀπὸ τὴν θεία προστασία τὸν ἐκυρίευσεν ὁ πονηρὸς.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσπαθῇ νὰ τὸ πετροβολήσῃ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸν κορμιὸν του καὶ προφυλάσσει μόνον τὴν κεφαλὴν του.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ πράττωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν καιρῷ πειρασμοῦ. Τὸ σῶμα νὰ μὴ μᾶς ἐνδιαφέρῃ. Ἡ κεφαλὴ ὅμως, δηλαδὴ ὁ Χριστὸς, νὰ εἶναι καλὰ προφυλαγμένη ἐντὸς μας, ὅπως ἐγένετο μετὰ τοὺς ἁγίους μάρτυρας. «Κεφαλὴ γὰρ Χριστὸς» ἐγράφη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

Ὅταν πηγαίῃ εἰς τὸ ρυάκι διὰ νὰ ποτισθῇ δὲν ἔχει μαζί του τὸ δηλητήριον. Αὐτὸ τὸ ἔχει ἀφίσῃ εἰς τὴν φωλεάν του διὰ νὰ μὴ δηλητηριάσῃ ὅσους θά πίνουν ἀπὸ τὸ ἴδιο ρυάκι.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πηγαίνομε νὰ ποτισθῶμεν εἰς τὸ ρυάκι ποὺ τρέχει ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας δηλ. εἰς τὰς Ἀγίας Γραφάς, πρέπει νὰ ἀφίνομεν καθε κακία, ἀσέβεια, πονηρία καὶ ἔτσι νὰ πηγαίνομε καθαροὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

«Η ΜΟΝΙΚΑ»

Εἰς κορυφὴν καὶ καλοτυπωμένον φυλλάδιον ἐκυκλοφόρησε μία νέα πνευματικὴ ἐργασία τοῦ θεολόγου κ. Δ. Μπατιστάτου. «Ἡ Μόνικα», διότι πρόκειται περὶ σκιαγραφίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, εἶναι ὄχι μόνον ἐν ἐποικοδομητικὸν φυλλάδιον ἀλλὰ καὶ μία ἀποκάλυψις τοῦ ἀφηγηματικοῦ ταλάντου τοῦ συγγραφέως.

Τὸ πορτραῖτο τῆς θαυμασίας χριστιανικῆς γυναικὸς δίδεται μετὰ ἀξιοθαύμαστον γλαφυρότητα.

ΛΟΓΩ ΠΛΗΘΩΡΑΣ ΥΛΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον θὰ δημοσιευθῇ ἐμπεριστατωμένον καὶ ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ δαιολογ. Πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα περὶ τῆς «θέσεως τῶν Ἱερομένων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὁφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΟΛΑ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ
ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 11 ΑΘΗΝΑΙ
(ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ)

ἘΚΘΕΣΙΣ ΧΡΙΣΤ. ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣ. ΣΚΕΥΩΝ.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣ ΜΑΘΗΤΕΥΣΑΤΕ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΘΝΑ

ΤΟ Β' ΙΩΒΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Με τήν συμπλήρωσιν τοῦ 1961 ἔκλεισεν μία ἑκατονταετηρίδα τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας τῆς Ἰαπωνίας. Αὕτη ἰδρύθη τὸ 1861 ἀπὸ τὸν Ὁρθόδοξον Ρώσσον ἱερέα Νικόλαον Κασάτσκιν. Ὁ φλογερὸς αὐτὸς ἀπόστολος τῆς Ὁρθοδοξίας κάτω ἀπὸ μυρίας δυσκολίας καὶ κινδύνους διέδωκε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ προσηλυτισμὸς ἀπηγορεύετο διὰ θανάτου. Τὸ 1870 ὅμως ἡ ἀπαγόρευσις ἔπαυσε ἰσχύουσα καὶ ὁ ἱεραπόλος εἰργάσθη με αὐταπάρῃσιν καὶ ζήλον. Πενήντα ἔτη ἔζησε εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὁ Κασάτσκιν καὶ ἐκέρδισε τριάντα χιλιάδας ψυχάς. Τὸ 1890 ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Ἰαπωνίας, μετέφρασε δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ ἄλλα θεολογικὰ βιβλία εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξαιρέτων ἔργων ἐπέτυχε τὴν ἀνέγερσιν περιφήμου μητροπολιτικοῦ Ναοῦ εἰς τὴν συνοικίαν Σουρουφαδάι ἐν Τόκιο. Παραπλεύρως ἀνῆγειρε τὴν Θεολογικὴν σχολὴν ἐξαιρετο καὶ αὐτὸ κτίριον, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ μνημεῖα κατεστράφησαν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Ὁ ἐνθερμος αὐτὸς ἱεραπόστολος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον τὸ 1911. Ἡ Ὁρθόδοξος ἐκκλησία τῆς Ἰαπωνίας ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καθότι μέχρι πρό τινος ὑπῆγετο εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, ἐκ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἐλάμβανεν ἑκατὸν πενήντα χιλιάδας ρούβλια κατ' ἔτος. Λόγῳ ὅμως τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν ὑπῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἰαπωνικὴ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ σήμερον 40 χιλ. μέλη.

Ὁ πυρσὸς τῆς Ὁρθοδοξίας μεταλαμπαδεύεται εἰς τὰς τελευταίας γωνίας τῆς ὕδραγείου τὴν στιγμὴν πού εἰς τὴν πατρίδα του διώκεται.

Σύμπλεγμα ἐθνικῆς κατωτερότητος.

Δὲν θὰ εἶχε νὰ διαφωνήσῃ κανεὶς με ὅσα γράφει ὁ διακεκριμένος ψυχίατρος Ἀρ. Ἀσσιώτης εἰς τὸ ἄρθρον του «Ἡ Πνευματικὴ Ζωὴ καὶ ἡ Νέα Γενεὰ» τῶν «Ἀκτίνων».

«Τὰ προβλήματα τῆς χριστιανικῆς διαπαιδαγωγείας εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον στροφὴν τοῦ κόσμου εἶναι τεράστια καὶ συνδέονται στενῶς με τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἦλθεν ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ θρησκεία ὀφείλει νὰ τὸνώσῃ ὑψηλὰ ἰδεώδη, νὰ ἐξυψώσῃ τὴν πίστιν καὶ νὰ προτρέψῃ τοὺς ἡγέτας νὰ ἐλευθερώσουν τὰς δυνατότητας τοῦ ἀνθρώπου».

Αἱ ἀντιρρήσεις μας εὐρίσκονται ἄλλοῦ. Δὲν θὰ ἤμποροῦσε ἄραγε νὰ στηρίξῃ τὴν ἐπιχειρηματολογίαν του χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν γνώμην προτεστάντου καθηγητοῦ ὀλίγας γραμμὰς κατωτέρω;

«Ὁ καθηγητὴς (Chave) ἀναλύει δέκα σημεῖα τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ προσέξῃ ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγη-

σις καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι:

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι κατὰ περισσότερον ἀπὸ μία ἀνάγκη ἐμπλοτισμοῦ τῶν ἐπιχειρημάτων, καθὼς συνηθίζεται νὰ θεωρεῖται. Εἰς τὸ βάθος ἐγκρύπτεται ἐν αἰσθημα κατωτερότητος ἐναντί τῶν ξένων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίκλησις τῶν ὀνομάτων γίνεται με δέος. Δὲν θεωρεῖται σπουδαῖον ἔργον κατὰ ἂν δὲν φέρει εἰς τὰς ὑποσημειώσεις του ὁμαθὸν ξένων ὀνομάτων. Ὡσὰν νὰ μὴ ἤμπορεῖ νὰ σταθῇ αὐτόχθων πνευματικὴ παραγωγή. Καὶ πρὸ παντὸς ὥσὰν νὰ μὴ ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ τὸ ἐλληνικὸν καὶ χριστιανικὸν πνεῦμα.

Ἐπικίνδυναι σχέσεις.

Ἡμεῖς ὅμως ἂν ἀντιτασσώμεθα εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτὴν ξενομανίαν, τὸ πράττομεν ὄχι ἀπὸ στενότητα τοπιμιστικοῦ πνεύματος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πεποίθησιν πρὸς τὴν πληρότητα τῆς ἐλληνοχριστιανικῆς κοσμοθεωρίας. Διότι πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐλληνισμὸς καὶ πρὸ παντὸς ἡ ὀρθόδοξία ἀποτελοῦν ἀξεπέραστα πνευματικὰ ὄρασημα, ἐν τῷ τῶν ὁποίων οὐδὲν πρόβλημα παραμένει ἀνεπίλυτον. Καὶ ἀφοῦ ἐγένετο λόγος περὶ Ὁρθοδοξίας ὡς προσταθῇ καὶ τοῦτο: ὅτι δηλ., ὅσονδήποτε ἀγαθὰς προθέσεις καὶ ἂν ἔχουν οἱ Ἕλληνες χριστιανοὶ ἐπιστήμονες τελικῶς ἡ ὑποδούλωσις τῆς σκέψεως τῶν εἰς τοὺς ἐξ ἐσπερίας προτεστάντας θὰ δηλητηριάσῃ τὴν διαύγειαν τοῦ ὀρθοδόξου στοχασμοῦ τῶν. Μέσα δὲ εἰς τὸν ἄχρωμον καὶ ἀγρευτον κοσμοπολιτισμὸν καὶ παρανισμὸν τοῦ ἀνορθοδόξου νόμου δὲν θὰ ἐπιβιώσῃ καὶ ὁ λαὸς αὐτός. Διότι τὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς λανθασμένως εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὸ νὰ μὴ σκέπτεται διόλου.

Ἡ πανηγυρικὴ συγκέντρωσις.

Ἐνθουσιαστικὴ διήρξεν ἡ συγκέντρωσις τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Πειραιεῖ. Τὰ συμπεράσματα ἐξάγοντα εὐκόλως. Περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν ἀντίκτυπον πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ ἐνότης, ὁ τριπλοῦς ζωστὴρ τοῦ λαοῦ περὶ τὴν ὁσφὺν αὐτοῦ τοῦ Ἀγώνος.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΗΣΙΣ

ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτοῦτον Ἀθηνῶν συνεχίζον μίαν πολὺμοχθον προσπάθειαν ἀποδελτιώσεως καὶ βιβλιογραφήσεως παντὸς ἐλληνικοῦ ἐντύπου ἐκυκλοφόρησε τὸν 20ον τόμον τοῦ ἀναλυτικοῦ «Δελτίου Ἑλληνικῆς Βιβλιογραφίας», ἐντὸς τῶν 663 σελίδων τοῦ ὁποίου καταχωρίζονται λεπτομερῶς ἅπαντα τὰ ἐλληνικὰ ἐντυπα τοῦ ἔτους 1959.

Τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐργασίας ἀντελήφθημεν κάλλιον ἐκ τῆς βιβλιογραφήσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἥτις καὶ ἀποδελτιώνεται λεπτομερῶς εἰς τὰ φύλλα 303—328 τοῦ ἔτους 1959.

Ἐκτιμῶντες τὴν σημασίαν ἐνὸς τόσοσιν σπουδαίου ἔργου εἰς τὸν προσανατολισμὸν τοῦ συγχρόνου ἀναγνώστου φρουοῦμεν ὅτι τὸ ἐν λόγῳ βιβλιογραφικὸν Δελτίον προσφέρει σημαντικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ τόπου.